

Тетяна **БОНДАРЕВСЬКА** народилася 26 жовтня 1961 року в с. Суха Кобеляцького району Полтавської області. Закінчила 10 класів Шенгурівської середньої школи, бібліотечний відділ Гадяцького культосвітнього училища. Працювала бібліотекарем, вихователем дитячого садка, педагогом-організатором, кореспондентом районної газети “Колос”. Нині – директор Літературно-меморіального музею-садиби Олесья Гончара. Друкувалася в газетах “Днепр вечірній”, “Колос”, “Зоря Полтавщини”, “День”, “Слово Просвіти”, “Літературна Україна” та альманахові “Рідний край”.

ЗІ “ЩОДЕННИКА” СІРОМАНКИ

Яка цікава річ – життя. Головне, бути кмітливим, і не доведеться нудьгувати. Я така собі сіра Мишка. Ну та що ж, якою долею вже Бог наділив... Я й не ремствую. Мишаче життя також має свої привабливості.

А взагалі вважаю, що основне – бути на вістрі подій. Тому щоденно забираюся до коморки і точу складені там газетки, книжечки. Яких тільки цікавинок не почерпнула. З деякими слововиливами абсолютно згодна. На інші маю свою думку.

А це якось перетрубила багатосторінкове відлуння життя місцевої громади. Там розповідалося і про події в лісовій спільноті. Лосі, зайці і навіть косолапі, які на Полтавщині

рідкісне явище, на арені подій. І завершення історії до душевного щему справедливе. Закортіло й мені побувати в тому лісі. Запаслася друкованим харчем та й майнула до омріяної місцинки. Мчалася чимдуж через степ, щоб Котові на очі не потрапити. Він же, як-не-як, мій безпосередній начальник. А я, в обхід котячої величності, рвонула до вищого керівництва.

Добігла до хащі, шурхнула під перший-ліпший кущик – і відсапуюсь та зусібіч спокійненько роззираюся. Невтішна картина переді мною. Ліс захаращений. Старі дерева височіють сухостоєм або ж звалені буреломами. Модного Явора чи Осокора не помітиш. А віковічні Дуби якісь у мохах та грибках. Чи тяжко хворі, чи маскуються, щоб не спіяли.

І рідко-рідко їх стало. Все більше американський кленок-самосій заповнює ліс. Його ж і не пиляють: користі з того мало...

Ну от, відпочила трохи й пішла в гущавину. Зустрічалися сестри-сіроманки. Пихатенько поглядали на мене, крізь зуби цідили своє “зрастуй” і шмигали в нірки. А там шурхотіли якимись папірцями та на комп’ютерній клавіатурі вистукували. Ну та Бог з ними. Мені б Зайця побачити. В отому тижневику, що схрумала, писалося, що він біленький і пухнастий, а головне, щиросердний. Може ж, вислухає і видасть охоронну грамоту від Кота. А ще в цьому Лісі, говорять, є Мудрий Лис. Якщо не брешуть, він може навіть матеріальну допомогу надати простим сіроманкам. А ми ж, степова мишва, можемо і таланти свої показувати. Он у моєї подруги церковної Миші син такі картини малює – залюбуєшся. Нещодавно головний Пацюк однієї з книжкових комор запросив розвісити оті витвори мистецтва в підпорядковому йому закладі, щоб усі бажаючі мали змогу полюбуватися талантом Самородка. Можливо ж, Лис завітають до нас. Таке малярство не може не сподобатися. Дивись, і фарб, а може, й полотна на картини подарує художнику. Бо він, як і всі миші, бідний.

Ото дійшла я до головної галявини. А там на високому пеньку саме сидить Мудрий Лис і з висока позирає. Привіталася я чемненько, та так покірненько запрошую його до нас у степ погостити. Аж тут несподівано і Добрий Заєць пристрибав. Тільки-но мене уздрів, відразу так ехидненько і якось аж хижо: “Ага! Це та Миша, яка ще й пише, а не лише читає”...

Лис дав виговоритися Зайцеві. А по тому розповів мені про свою надмірну зайнятість більш важливими справами, аніж степ. І пообіцяв, якщо випаде вільна хвилинка, неприйнятно загляне в наші пенати.

Розвернулася я, не солоно хлещучи, та й побрела додому. А по дорозі зайшла до давньої подруги, з лісових мишей. Її натуру не зачепив вірус пихатості. Переговорили ми з Аїдою (так звали подругу) багато про що. Згадали і про Мудрого Лиса та Доброго Зайця. Виявляється, візити вони здебільшого наносять удвох. От нещодавно прикалабок до однієї нірки відремонтований з помпезністю відкривали. Обидва були, говорили вишукано про роботу на благо суспільства і по черзі позували фотографу Тхору. Після такої неординарної події попрямували до трапезної полянки. Хазяїн нори “виставлявся”. Їли, пили, у вічній любові та вірності один одному клялися. Навіть польку-бабочку танцювали.

Заночувала я в Аїди. Гнітючі сни звечора чорною пеленою тисли на мене. А під ранок розвіялися. Прокинулася я з новими силами і надіями на краще майбутнє.

По дорозі до рідного степу міркувала: все влаштується. Лис із Зайцем водитиме дружбу, доки той йому дорогу не перейшов. А потім залишить від косоокого лише хутро та кістки. А одного пана легше терпіти.